

Arrest

nr. 135 052 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juni 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Angolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 22 augustus 1986.

Op 28 september 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

Op 5 juni 2014, met kennisgeving op 17 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M., D.A. (...) geboren op (...) te Buca-Zau/Cabina nationaliteit Angola gekend onder zijn aliassen : D., M. (...), Nationaliteit . Congo (Dem. Rep.), geboren op (...), te Kinshasa EN A., C.M. (...) Geboren te (...) te Luanda nationaliteit Angola EN J., M. (...) geboren op (...) te Cabinda, nationaliteit Angola Identificatienummer in het Rijksregister: (...) , Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokken vreemdeling diende op 02.05.06 een asielaanvraag in als D., M. (...) van Congolese nationaliteit. Deze asielaanvraag werd onontvankelijk gezet door de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) op 08.05.06. Het Commissariaat Generaal voor vluchtelingen en staatlozen (CGVS) bevestigde deze beslissing op 27.06.06. Op 28.03.07 ontvangt de DVZ voor mijnheer een overname aanvraag in het kader van Dublin overeenkomst (règlement CE343/2003) van 18.02.03 uit Nederland. De betrokkene had ginds op 09.03.07 een asielaanvraag ingediend onder de identiteit M., D.A. (...) geboren op (...) te Buku Zau, van Angolese nationaliteit. België ging akkoord met deze overname op 06.04.07.

Op 07.05.07 vernietigde de Raad van State de beslissing van het CGVS waardoor het CGVS een nieuwe beslissing nam op 14.08.07 die ze opnieuw introk op 02.07.09 en verving door een beslissing op 14.08.09. Uiteindelijk werd de asielaanvraag in België afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 29.04.2011. Op 05.05.2011 ontvangt de DVZ opnieuw een overname aanvraag in het kader van de Dublin overeenkomst, maar nu vanuit Frankrijk. In Frankrijk had de betrokkene zich voorgedaan als J., M. (...) geboren op (...) te Cabinda, nationaliteit Angola. België heeft deze terugname geweigerd. Er volgde hierop geen reactie meer van Frankrijk.

Op 07.10.2013 ontvangt de DVZ informatie uit Nederland waaruit blijkt dat de persoon in Nederland gekend als M., D. (...), in Frankrijk gekend als J., M. (...) en in België gekend als D., M. (...) op 25.08.2013 in Nederland is aangehouden onder de identiteit A., C.M. (...). Hij verklaarde in België verblijfsgerechtigd te zijn als partner van een Nederlandse vrouw. Uit het onderzoek gevoerd door de Nederlandse migratiediensten is gebleken dat de betrokkene als A., C.M. (...) verblijfsgerechtigd is geweest in Nederland van 26.02.08 tot 10.12.2010. Het verblijfsrecht werd in Nederland ingetrokken in 2010 om redenen van fraude. Immers had de betrokkene de identiteit van de werkelijke A., C.M. (...) aangenomen bij de zogenaamde generaal pardonregeling in 2007 en had hij zo, door identiteitsusurpatie, een verblijfsrecht verkregen.

Onder deze geusurpeerde identiteit (A., C.M. (...)) en gewapend met zijn frauduleus verkregen Nederlands reisdocument heeft de betrokkene inderdaad op 26.08.2011 in Antwerpen een wettelijke samenwoning aangegaan met Mevrouw M., M. (...), van Nederlandse nationaliteit. Blijkbaar was dit Nederlands reisdocument niet kunnen ingetrokken worden door de Nederlandse overheid. Hij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie op 28.09.2011. Het verblijfsrecht werd geweigerd op 05.12.2012 aan de hand van een bijlage 21 met bevel omwille van het feit dat er geen samenwoning was vastgesteld. De bijlage 21 werd door ons onbekende redenen door de gemeente niet betekend aan mijnheer en een F kaart werd hem afgeleverd.

Op basis van de informatie uit Nederland werden de administratieve dossiers van D., M. (...) en A., C.M. (...) samengevoegd en werd het nationaal nummer op de identiteit A., C.M. (...) geannuleerd omdat vaststond dat deze identiteit geusurpeerd was en dus niet de zijne was.

Op 25.10.2013 werd door Nederland voor de betrokkene een overname aanvraag in kader van het Dublin overeenkomsten. De DVZ ging hiermee akkoord. De bijlage 21 van datum 05.12.12 werd betekend toen mijnheer overgenomen werd door België op 21.11.2013. De betrokkene tekende tegen deze weigering van verblijfsrecht hoger beroep aan bij de RvV en werd onder bijlage 35 gesteld. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen heeft de beslissing van 05.12.2012 vernietigd op 21.03.2014. De betrokkene werd als een gevolg van dit arrest opnieuw hersteld in zijn eerdere verblijfssituatie. Gezien

zijn rijksregisternummer als A., C.M. (...) geannuleerd verkreeg de F kaart op de identiteit D., M. (...) van Congolese nationaliteit.

Op 28.05.2014 heeft de betrokkene een aanvraag ingediend bij de gemeente ter verbetering van zijn identiteit. Hij legde een Angolees paspoort voor met nummer (...) op naam M., D.A. (...) geboren te Buco-Zau/ Cabinda op (...) en een gelegaliseerde geboorteakte.

Uit bovenstaande blijkt dat de betrokkene op een valse identiteit een aanvraag tot verblijf als familielid van een EU onderdaan heeft ingediend. Zijn werkelijke identiteit is M., D.A. (...) en niet A., C.M. (...) noch D., M. (...). Met andere woorden is er geen relatie of verwantschap aangetoond tussen de persoon en mevrouw M., M. (...) op basis van wie hij zijn aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Het bewijs van verwantschap (verklaring van wettelijke samenwoning opgemaakt op 26.08.2011) werd immers opgemaakt op de geusurpeerde identiteit A., C.M. (...).

De betrokkene heeft op geen enkele manier recht op verblijf in het Rijk als familielid van een EU onderdaan, noch op de geusurpeerde identiteit noch op zijn werkelijke identiteit noch op een andere. De betrokkene heeft gefraudeerd bij het laten opstellen van de verklaring van wettelijke samenwoning en bij zijn aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig het art 40bis §2 van de wet van 15.12.1980 door het opgeven van een valse identiteit en het voorleggen van een frauduleus bekomen Nederlands reisdocument. Deze fraude was beslissend voor het krijgen van het verblijfsrecht. De betrokkene heeft eveneens gefraudeerd door in 2006 een asielaanvraag in te dienen op een valse identiteit en valse nationaliteit die hem weliswaar niet rechtsreeks een verblijfsrecht heeft opgeleverd maar welke identiteit en nationaliteit hij nu nog steeds draagt. Het is duidelijk dat de betrokkene niet terugschrikt voor het gebruik van valse identiteiten en hij deze praktijk herhaaldelijk in België maar ook in Nederland en Frankrijk heeft toegepast.

Overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel wordt het recht op verblijf als familielid van een EU onderdaan ingetrokken. De F-kaart dient te worden ingehouden.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 57 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Dat bovendien verzoeker meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

De partner en het kind van verzoeker verblijven immers in België, zij bezitten de Nederlandse nationaliteit.

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, "recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006, 403). Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat verzoeker een hecht familieleven onderhoudt met zijn partner en kind, hetgeen ook niet ontkend wordt door verwerende partij!

Hij mag niet gescheiden worden van zijn gezin!

Dat de beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd is!!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat verzoeker immers wel degelijk voldoet aan alle voorwaarden gesteld in de wet voor een aanvraag tot een verblijfskaart van een burger van de unie.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gemaakt, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst hij gescheiden wordt van zijn partner en kind.

Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een verblijfsrecht op basis van zijn relatie en het hebben van een Europees kind en niet op grond van misleidende of valse informatie.

Tot op heden hebben verzoeker en zijn partner een stabiele en duurzame relatie.

Deze omstandigheden zijn niet gewijzigd.

Bijgevolg mag zijn verblijfsrecht ook niet ingetrokken worden!

Het is voor verzoeker zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een gezinsleven te hebben omdat er niet van zijn partner en kind in België kan verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen, zij bezitten immers de Nederlandse nationaliteit en hebben hun leven hier opgebouwd.

DVZ neemt een negatieve beslissing m.b.t. het verblijf van verzoeker maar heeft geen rekening gehouden met het feit dat het kind en de partner van verzoeker de Nederlandse nationaliteit bezitten, dat de partner van verzoekster in België tewerkstelling heeft, dat de misleidende informatie niet doorslaggevend is geweest,

Dat dienst vreemdelingenzaken op dit vlak dan ook onzorgvuldig is geweest."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat zijn partner en kind in België verblijven en in het bezit zijn van de Nederlandse nationaliteit. De beslissing zou hieromtrent niet voldoende zijn gemotiveerd. Het zou quasi onmogelijk zijn om in zijn herkomstland een gezinsleven te hebben omdat er niet van zijn partner en kind zou kunnen verwacht worden dat zij mee zouden verhuizen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er in hoofde van verzoeker fraude werd vastgesteld en dat er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht conform artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Verzoeker diende bewust te zijn van de gevolgen op zijn verblijfsrecht indien de fraude aan het licht zou komen en kan thans niet aantonen dat zijn privébelangen zwaarder doorwegen dan het algemeen belang.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders dan in België. Het loutere feit dat het quasi onmogelijk zou zijn om een gezinsleven verder te zetten in zijn herkomstland omdat van zijn partner en kind niet kan verwacht worden hem te volgen, toont het bestaan van een hinderpaal niet aan.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond."

2.3. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *‘privéleven’* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *‘privéleven’* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij voert aan dat zij een gezin vormt met haar partner en hun gemeenschappelijk kind. Gelet op de elementen van het administratief dossier, waarin zich onder meer een attest van gezinssamenstelling van 8 mei 2014 bevindt waaruit blijkt dat zowel de verzoekende partij als haar partner en hun kind op hetzelfde adres verblijven, het bewijs van erkenning van het kind en verklaringen van de partner van de verzoekende partij en de advocaat aan de verwerende partij overgemaakt op 6 mei 2014 om het bestaan van het gezin aan te tonen, zich bevinden, en gelet op het feit dat de verwerende partij het gezinsleven niet betwist, kan in casu worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu gaat het om de beëindiging van het verblijfsrecht en dus is er sprake van een inmenging, zoals voorzien in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Dat de bestreden beslissing een wettelijke basis kent en een legitiem doel nastreeft, wordt niet betwist. Wat de noodzakelijkheid van de bestreden beslissing betreft, houdt dit een toets van de evenredigheid in. De bestreden beslissing moet derhalve de Raad toelaten te onderzoeken of de administratieve overheid heeft afgewogen of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de belangen van de verzoekende partij en anderzijds de belangen van de Belgische staat.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 mei 2014 via haar advocaat verschillende stukken aan de verwerende partij overmaakte met betrekking tot haar gezinsleven. Uit deze stukken blijkt dat zij het kind dat zij heeft met haar partner heeft erkend, dat het kind in België naar school gaat en dat de partner van de verzoekende partij verklaart dat zij al 10 jaar een relatie heeft met de verzoekende partij, dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, dat zij op hetzelfde adres verblijven en dat de verzoekende partij een sterke band heeft met deze laatste. Op 26 mei 2014 maakte de verzoekende partij via haar advocaat hoger genoemd attest van gezinssamenstelling opgemaakt op 8 mei 2014, verklaringen van derden en een arbeidsovereenkomst over. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de verzoekende partij initieel een verblijfskaart verkreeg als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met haar huidige partner. Na stopzetting van de wettelijke samenwoning op 7 mei 2012 nam de verwerende partij op 1 oktober 2013

een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd op 21 maart 2014 bij arrest nr. 121 252.

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij andermaal op het gezinsleven dat zij met haar partner - met wie zij stelt een duurzame stabiele relatie te hebben - en dochter onderhoudt. Zij verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd en in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd omtrent het gezinsleven, onzorgvuldig te zijn geweest, niet op grondige en evenwichtige wijze een belangenafweging te hebben gemaakt en geen rekening te hebben gehouden met het leven dat zij hier hebben opgebouwd, terwijl de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van haar partner en kind, die beiden de Nederlandse nationaliteit hebben zodat volgens de verzoekende partij van hen niet kan verwacht worden dat zij haar vergezellen, zal worden gescheiden.

De Raad merkt op dat noch in de bestreden beslissing, noch in de nota gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat is rekening gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en alle door haar aangebrachte elementen hieromtrent of dat deze gegevens (afdoende) werden onderzocht door de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin blijkt een belangenafweging tussen de belangen van de verzoekende partij en het algemeen belang.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. De Raad kan er echter niet zonder meer van uitgaan dat de verwerende partij in hoofde van de verzoekende partij wel de vereiste belangenafweging zou hebben doorgevoerd met betrekking tot alle aspecten van het gezinsleven.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met het voortzetten van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner en dat de gezinssituatie met de partner en hun kind in het kader van artikel 8 van het EVRM afdoend werd onderzocht terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De gemachtigde gaat geheel voorbij aan het gegeven dat er – gelet op de inmenging in het gezinsleven nu de verwerende partij een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij - een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoekende partij, die in het verzoekschrift worden geduid en die blijken uit de stukken die de verzoekende partij blijkens het administratief dossier voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. Waar in de nota wordt geargumenteed dat er geen hinderpalen zijn aangevoerd om het gezinsleven elders verder te zetten, dat niet aangetoond is dat de privébelangen van de verzoekende partij zwaarder doorwegen dan het algemeen belang, vormt dit een a posteriori belangenafweging.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde, dat met deze feiten geen rekening werd gehouden en dat geen belangenafweging gebeurde en zo artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 5 juni 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN